

LA FULLA

Quina gràcia tens al caure,
balancejant-te amb orgull,
en el camí que va a raure,
a la terra que t'acull.
Ahir eres verda encara,
i el teu posat era altiu,
que a prop teu, fent-li de mara,
un ocell feia el seu niu.
Estesa, plana, amorosa,
eres pel vianant consol,
en la tarda calorosa,
donant frescor al raig de sol.
I malgrat el que t'espera,
mala fi en el teu camí,
no vols en l'hora postrera,
pensar que t'has de podrir.
Seca, groga, sense ufana,
sols tens aire de tristor.
Un altre any una germana,
farà oblidar ton record.

ESTEVE PERICH SALA